

La Ghusun al país de la injustícia

La Ghusun té 10 anys i viu en un barri fosc i brut, en una casa feta de llauna que el seu avi va construir sota les vies del pont del tren. És una nena espavilada i inquieta, d'ulls grans i negres, cabell llarg i pell fosca. A casa seva només hi ha una habitació on cuinen, mengen i dorm tota la seva família. Té tres germans, un de més gran que amb prou feines veu, perquè ja li toca anar a treballar amb el pare, i dos de més petits que tot sovint ha de cuidar.

Avui la Ghusun s'ha hagut de llevar aviat. La seva mare ahir a la nit va marxar a casa de la veïna perquè està a punt de tenir un fill. No hi està sola, hi han anat dues veïnes més per ajudar-la, perquè no pot anar a l'hospital. La seva família va arribar fa molt poc d'un país veí, on una guerra va obligar-los a deixar les seves cases i les seves pertinences. Però com que el nostre país no és benvinguda, per culpa del govern, s'ha d'amagar i no pot anar ni a veure el metge, ni sortir a passejar, perquè tenen por que si els veuen, els puguin denunciar i els facin tornar al seu país.

És lleva i es renta la cara, mirant per la finestra. Ara, des de la finestra de casa només pot veure cases grises i carrers plens de fum. No fa gaire, encara es veia, darrera de les cases, una gran superfície on hi havia milers de soques d'arbres tallats. L'avi li havia explicat que fa temps allò havia sigut la selva, i que ells hi vivien. L'avi era un home de bosc, sabia recollir la mel de les abelles i buscar fruites dolces. Sabia pescar peixos al riu i construir cases amb les branques dels arbres. És per aquest motiu que ella es deia Ghusun, que en el seu país volia dir, branques dels arbres. Però l'avi li va explicar que un dia va arribar una gent de fora que va començar a tallar els arbres, i més arbres i més arbres fins a fer desaparèixer la selva. Sense arbres no hi havia ni fruites ni animals i els rius no van tardar a contaminar-se o assecar-se. L'avi li explicava les històries d'algunes persones que havien intentat aturar l'avanç de les màquines i que volien impedir que tallessin els arbres. Però homes armats sota les ordres del govern del país van matar o fer desaparèixer aquestes persones.

Es veu que tot això havia passat perquè en els temps de l'avi, un militar que havia vingut d'un altre país i s'havia apropiat del país i ara encara continuava manant i donant ordres. Era un home terrible, que imposava lleis molt severes a les persones que no tenien el mateix color de pell que ell i que castigava molt durament a aquells que no feien el que ell deia o als que és queixaven.

La Ghusun avui s'ha d'encarregar dels seus germans petits. Els ha de donar l'esmorzar que la mare els ha deixat, una mica d'arròs cuinat amb molt d'amor. Avui el seu pare no hi és. Fa dos dies va marxar a la feina amb el germà gran de la Ghunsun. Tots dos treballen en una fàbrica, que hi ha a l'altre banda de la ciutat. Com que treballen tantes hores, els és impossible tornar a casa cada nit, perquè és molt lluny. S'han acostumat a dormir al magatzem de la fàbrica, sobre els sacs, com fan quasi tots els seus companys. Treballen de sol a sol i tot i això, el pare diu que els paguen ben poc i amb prou feines arriben prou diners a casa per menjar. A més no es poden queixar, perquè si ho fan, l'amo els farà fora.

Quan ha acabat de donar esmorzar als seus germans, la Ghunsun ha d'anar a treballar. No va a l'escola. No hi ha anat mai. Al seu país, només els nens rics poden anar a l'escola. A ella, des que pot recordar, li toca treballar. Sap llegir una mica, perquè la mare n'hi ha ensenyat. La seva mare sí que va poder anar a l'escola, però tot i que li agradava molt i era molt destre, va haver de deixar d'anar-hi molt aviat, perquè la gent gran no veia gaire bé que una nena amb la pell fosca anés a l'escola. També sap comptar. Si no en sabés, no podria anar a vendre briwats a la platja.

Perquè aquesta és la feina de la Ghunsun. Al matí se'n va a casa d'un cuiner que viu a prop de casa seva. Ell li dona una caixa amb briwats de pollastre i ametlles, una espècie d'empanades cruixents que agraden molt a la gent. Aleshores la Ghunsun se'n va fins la platja, pel camí del costat del riu. Seria més ràpid arribar-hi per l'avinguda però ella ho té prohibit. El govern del país no permet que la gent de pell de color fosc hi camini. Tampoc pot banyar-se a la platja. Hi ha platges per cada color de pell, i la del seu color és la que hi ha just on desemboca el riu que deixa l'aigua contaminada.

Si té sort, durant el matí pot vendre tots els briwats. Però avui fa un dia molt gris i no hi ha gaire gent a la platja. Costarà vendre'ls.

Avui, però, la Ghunsun ha tingut sort. Al migdia quasi els ha venut tots. Només n'hi queden un parell. Aleshores, una parella jove se li acosta encuriosida. Són estrangers, amb la pell i els cabells clars. Ella els ofereix els briwats, però ells no en volen. Només volen fer-li fotos. Ella es deixa fotografiar. Ha vist com la seva cara queda dibuixada en aquells aparells estranys que porten els estrangers penjats al coll. Li encantaria poder-la tenir en un paper, com alguna vegada ha vist a les revistes que té el cuiner per distreure a la gent que s'espera, però no sap com s'ha de fer.

La Ghunsun insisteix. Els diu que els briwats són molt bons. La veritat és que no ho sap si són bons o no. Mai n'ha menjat cap. Amb el que costa un briwat pot comprar arròs per tota la família. Ella només els ven, però no els pot provar.

Finalment convenç al noi que li compri el parell que queden. Parla un idioma que la Ghunsun no coneix i ell tampoc l'entén, així que s'han d'espavilar amb signes i senyalant amb el dit. Ella ja hi està acostumada a fer-ho amb altres estrangers que a vegades troba a la platja, però el noi és molt desastre fent senyals i això fa riure la Ghunsun. El noi li diu que s'anomena Hans i la noia Carme. A la Ghunsun li fan molt de riure aquells noms tant estranys, no els havia sentit mai. Hans i Carme. Aleshores el Hans parteix un briwat i n'hi dona la meitat. La Ghunsun no s'ho pot creure. El tasta i el troba deliciós.

Pensa que aquell briwat és la cosa més bona del món, i s'estranya que la gent no els compri tots tant bon punt la veuen arribar a la platja. Està tant contenta que es posa a ballar i a fer salts per la platja fins que s'entrebanca amb una alga i cau a terra. S'ha regirat el turmell i li fa molt de mal. La Carme li mira el turmell i li fa entendre que ha de tornar a casa i descansar. Ella els diu que casa seva és molt lluny i que li costarà arribar-hi, i ells s'ofereixen a acompanyar-la. Se'n van fins a la parada d'autobús i allí

pugen a un vehicle.

La Ghunsun mai havia pujat en un autobús. Veu com es posa en marxa i tot es mou de pressa davant els seus ulls. Està fascinada i no pot deixar de mirar pels vidres. Però aleshores un policia entra a l'autobús i es posa a cridar. Està molt enfadat amb ella. La Carme li pregunta que què passa, però el policia no els entén o no els vol entendre. No para de repetir "A darrera, la nena ha d'anar a la part de darrera de l'autobús" i obliga a la nostra protagonista a anar als seients de darrera, uns seients molt més incòmodes i bruts que els de davant. Els seus nous amics l'acompanyen indignats. No hi poden fer res. Ells ja saben que en aquell país hi ha lleis estranyes als seus ulls però ho han d'acceptar. A més serà difícil que aquestes lleis canviïn, perquè al país està prohibit votar i per tant el govern no canvia mai.

Finalment arriben a casa. La mare ja hi és i quan veu arribar la Ghunsun coixejant i acompanyada d'aquelles persones estranyes es preocupa moltíssim. Però la Ghunsun explica el que ha passat i la mare els demana que li deixin convidar-los a cafè. La Carme i en Hans accepten però la Ghunsun veu la cara que fan quan se'l prenen i riu per sota el nas. No es podien imaginar que el cafè fos picant.

En Hans i la Carme expliquen que han de marxar. Amb la mare es poden entendre un xic millor perquè la mare va aprendre una mica el seu idioma quan anava a l'escola. Ella els agraeix l'ajuda i li demana la Ghunsun que s'acomia, però la nena els demana que li ensenyin a la mare la foto que li han fet a la platja. Està molt emocionada i contenta i el turmell quasi no li fa mal.

Al capvespre en Hans i la Carme marxen. La Ghunsun pensa que potser no els tornarà a veure mai més. Però al cap d'uns dies, tornen a passar per casa seva. Avui se'n tornen al seu país però han volgut saber com es trobava la petita venedora de briwats. En Hans porta un gran sobre sota el braç i el regala a la Ghunsun. Ella l'obre i dins i troba la foto que li van fer a la platja dibuixada en un gran paper. I la Ghunsun pensa que aquell va ser el millor dia de la seva vida.

BRIWATS CRUJIENTES DE POLLO Y ALMENDRAS FRITAS

(Del libro de recetas “África en los fogones”)

- ≈ 500 gr. de pollo
- ≈ 250 gr. de almendras
- ≈ 10 hojas de pasta de brick
- ≈ 500 gr. de azúcar
- ≈ Sal al gusto
- ≈ ½ vaso de agua de azahar
- ≈ 1 y ½ cucharadita de café de canela en polvo
- ≈ ½ cucharadita de café de cúrcuma
- ≈ ½ cucharadita de café de jengibre
- ≈ ½ cucharadita de café de azafrán
- ≈ 500 gr. de cebolla
- ≈ 1 l. de aceite de oliva
- ≈ 150 cl. de agua
- ≈ 6 huevos
- ≈ 100 gr. de mantequilla

Elaboración

Se pone en un caldero el pollo en trozos con el agua, el aceite y la cebolla pelada y cortada en láminas. A fuego lento se dora alrededor de 10 minutos.

Se añaden las especias junto con dos cucharadas soperas de azúcar y media cucharadita de café de canela. Se deja cocer el pollo hasta que se quede con poco jugo. Se saca el pollo del caldero y se desmenuza en trozos pequeños. Aparte, se batien los huevos y se añaden al caldo que quedó del pollo. Se deja cocinar y luego se desmenuza y se mezcla con el pollo. Por otro lado, la almendra se guisa para quitarle la piel, se seca con un paño y se pone a freír con aceite abundante. Se escurre en una servilleta y se pica muy fino. A medida que se va picando se va añadiendo el resto del azúcar y de la canela. Se incorpora la mantequilla derretida y el agua de

azahar, y se mezcla bien junto con el pollo creando así la masa. Se cortan las hojas del hojaldre brik en tiras de 4 cm de ancho. Con ayuda de una cuchara sopera, se va poniendo el relleno en uno de los extremos de la tira y se va doblando en forma de triángulo. Al final se cierra con una mezcla un poco espesa de harina y agua. Para freír los briouates se puede utilizar el mismo aceite con el que se frieron las almendras. Una vez fritos se dejan escurrir en papel absorbente.